

Sociální psychologie 12

Vliv autority

Dotaz na minulou přednášku

Poslušnost vůči autoritě

V předchozích výzkumech konformity S. Asche byli členové skupiny ve stejném postavení. Co když má na skupinu vliv vysoce postavená osoba a bude explicitně dávat příkazy – jak to bude s naší konformitou?

Na to odpovídá **Milgramův experiment**.

Sociální psycholog **Stanley Milgram** provedl v roce 1963 experiment, který měl ukázat, jak daleko jsou lidé schopni zajít ve své poslušnosti k autoritě. Milgram se tak mj. pokusil přispět k vysvětlení psychologických příčin holokaustu. Výsledky tohoto experimentu byly šokující.

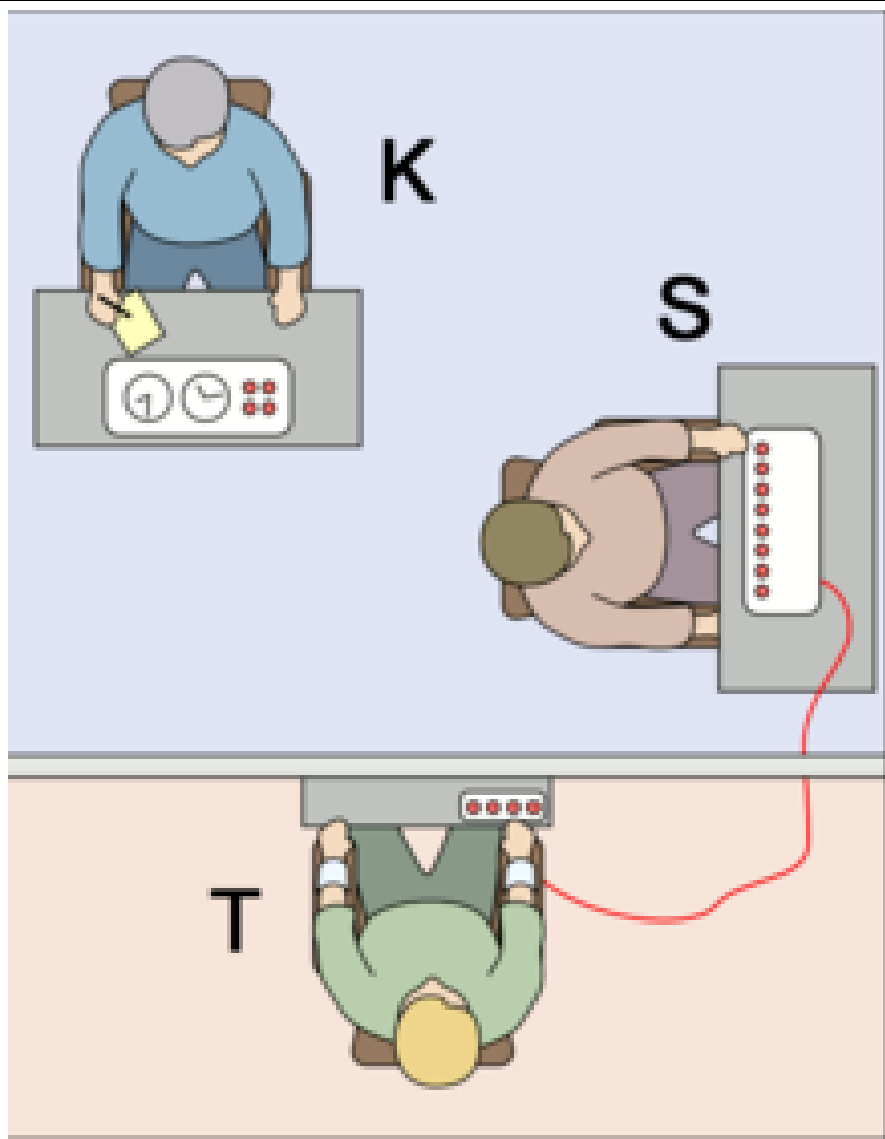
Poslušnost vůči autoritě

- Účastníci byli představeni další „pokusné“ osobě, která však byla pomocníkem experimentátora. Poté byli rozlosováni do dvojic „učitel – žák“, přičemž vše bylo připraveno tak, aby se učitelem stal skutečný respondent.

Poslušnost vůči autoritě

- „Učitel“ viděl, jak je „žák“ odveden do vedlejší místnosti a přivázán do křesla.
- „Učitel“ byl posazen do místnosti s mikrofonom a reproduktorem a před sebou měl 30 tlačítek, označených 15V až 450V. 15V bylo označeno „Lehký šok“, 435V bylo označeno „nebezpečný těžký šok“ a poslední dvě tlačítka byly označeny pouze křížky.

Poslušnost vůči autoritě

SHOCK GENERATOR TYPE 218
DYSON INSTRUMENT COMPANY
WALTHAM MASS.
RANGE 10-1000 VOLTS - 400 PULSES

MAX POWER

ATTENUATION

PHASE
PULSE FREQUENCY

VOLTAGE

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 110 120 130 140 150 160 170 180 190 200 210 220 230 240 250 260 270 280 290 300 310 320 330 340 350 360 370 380 390 400 410 420 430 440 450 460 470 480 490 500 510 520 530 540 550 560 570 580 590 600 610 620 630 640 650 660 670 680 690 700 710 720 730 740 750 760 770 780 790 800 810 820 830 840 850 860 870 880 890 900 910 920 930 940 950 960 970 980 990 1000

SLIGHT SHOCK — MODERATE SHOCK — STRONG SHOCK — VERY STRONG SHOCK — INTENSE SHOCK — EXTREME INTENSITY SHOCK — DANGER SEVERE SHOCK — X X X

Poslušnost vůči autoritě

- „Učiteli“ bylo řečeno, že při experimentu se bude zkoumat vliv bolesti na učení. V případě chybných odpovědí „žáka“ mu dá „učitel“ elektrický šok.
- Experimentátor řekl, že šoky budou bolet, ale nebudou nebezpečné. „Žák“ měl odpovídat doplněním vhodného slova do páru.

Poslušnost vůči autoritě

V místnosti s „učitelem“ byl experimentátor (vědec v bílém plášti), který učitele povzbuzoval těmito čtyřmi větami: „Prosím pokračujte“, „Experiment vyžaduje, abyste pokračoval“, „Je naprosto zásadní, abyste pokračoval“ a nakonec „Nemáte jinou volbu, musíte pokračovat“.

Poslušnost vůči autoritě

- Ze začátku se „žák“ pletl jen málo, ovšem později chyb přibývalo .
- „Učitel“ slyšel, jak „žák“ mručí, při 75V začíná naříkat, při 120V křičel, že to bolí, při 150V nechtěl pokračovat, při 180V sténal „nemohu tu bolest vydržet“, při 270V byly výkřiky stále zoufalejší. Při 300V „žák“ zavolal, že už nebude odpovídat, ale experimentátor „učiteli“ řekl, že mlčení se považuje za špatnou odpověď. Od 330V „učitelé“ slyšeli jen ticho.

Poslušnost vůči autoritě

- Probandi čelili konfliktu mezi nátlakem autority, oběti a jejich vlastního já.
- Všichni účastníci pokusu pokračovali až do 300V a 62,5% z nich došlo až ke konci stupnice, a to přesto, že se zdráhali a vyjadřovali obavy, že by žák mohl zemřít, potili se, kousali se do rtů atd.
- <https://www.youtube.com/watch?v=yr5cjyokVUs>

Poslušnost vůči autoritě

Experiment byl později opakován v několika variacích (v závorce jsou uváděna procenta, kolik respondentů pokračovalo až do konce) – „žák“ po celou dobu nevydával žádný zvuk (100), při 300V „žák“ bušil na stěnu (65), „žák“ i „učitel“ byli v jedné místnosti (40), pokus byl prováděn v kanceláři a ne na akademické půdě (48), „učitel“ drží ruku „oběti“ na elektrodě (30), „učitel“ dostává příkazy od experimentátora přes telefon (21), „učitel“ má možnost sám zvolit sílu šoku (2,5), experimentátor je nahrazen běžným občanem (20), experimentu se účastní pouze ženy (62).

Poslušnost vůči autoritě

- Účastníci se nejčastěji omlouvali: „Dělal jsem pouze to, co po mě profesor chtěl.“ „Nebylo to tak zlé, jinak by to přeci profesor nedovolil.“ Atd.

Poslušnost vůči autoritě

Milgramův experiment byl opakován v dalších zemích s podobnými výsledky (naposledy r. 2009).

V současné době, se však podobné experimenty nepovolují jen tak, kvůli zpřísnění etických zásad jednotlivých států a univerzit.

Efekt přihlížejících

Efekt přihlížejících

- Se nazývá jev, kdy v řadě situací, které byly objektivně velmi naléhavé a vyžadovaly urgentní zásah, přihlížející jedinec zůstal pasivní a nezasáhl právě proto, že byl obklopen jinými jedinci.
- Projevuje se tedy hlavně jako neposkytnutí pomoci v naléhavých situacích např. uprostřed rušných ulic.
- Jedná se především o jev přítomný ve velkých městech a spíše u západní (individualistické) společnosti.

Efekt přihlížejících

- Příklad: Kitty Genovese byla v roce 1964 napadena velmi brzy ráno po tom, co se vracela z noční směny. Volala o pomoc, ale nikdo z okolních domů (38 osob) se o nic nepokusil až po chvíli jeden člověk zavolal z okna. Násilník odběhl, ale za chvíli se vrátil a dívku znásilnil a nakonec zabil. Celou dobu volala o pomoc. Nikdo z okolních domů nezasáhl přímo, až později byla zavolána policie.

Efekt přihlížejících - vysvětlení

1. Dochází k **rozptýlení odpovědnosti**:

Jelikož jsou kolem i další lidé, předpokládáme, že někdo jiný pomůže nebo už pomohl.

Necítíme se zodpovědní za svoji nečinnost.

Když jsme sami, víme, že nikdo jiný oběti pomoci nemůže, a proto je pro nás mnohem obtížnější najít výmluvu či zbavit se zodpovědnosti za pomoc druhému.

Efekt přihlížejících

2. **Situaci vyhodnotíme jako nenaléhavou** – ve snaze zjistit, co se děje, se díváme po ostatních, kteří se taktéž (s neutrálním výrazem ve tváři) dívají po ostatních. Na základě neutrálnosti jejich výrazu situaci vyhodnotíme jako nenaléhavou.

Efekt přihlížejících

3. Posuzujeme také **míru viny** postiženého – jestliže si člověk za situaci může sám, tím spíše mu nepomůžeme.
4. **Bojíme se také rizika pomoci** – dotyčný může být pouze opilý nebo agresivní. Nebudeme schopni mu dobře pomoci atd.

Stanfordský vězeňský experiment

Stanfordský vězeňský experiment

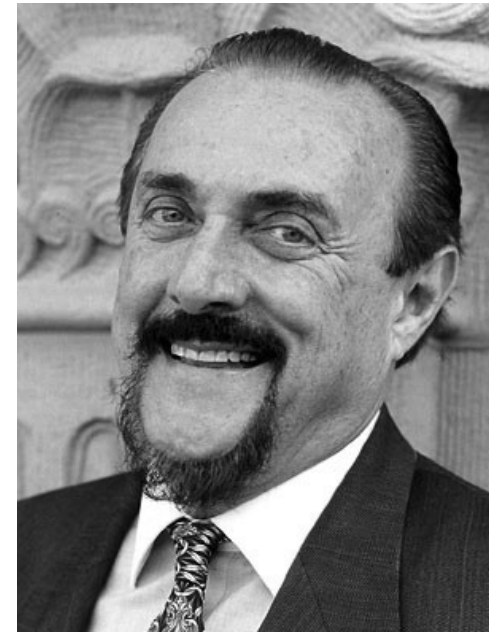
Navzdory své slávě, je právě Stanfordský experiment nejvíce zpochybňován, co se týče vědeckého (empirického) přínosu!

Právě tento experimentální výzkum neprošel zdárně „hrdlem láhve“ replikační krize v psychologii!

Ze Stanfordského experimentu je prostě těžké cokoli odvodit.

Stanfordský vězeňský experiment

Byl proveden roku 1971 americkým psychologem **Philipem Zimbardem**. Zimbardo uzavřel dobrovolníky do uměle vytvořeného vězení v rolích vězňů a dozorců a zaznamenával jejich chování. Experiment musel být předčasně ukončen kvůli neočekávané krutosti dozorců.

Stanfordský vězeňský experiment

- 12 vězňů a 12 dozorců bylo vybráno ze 75 dobrovolníků. Zcela záměrně byli vybráni psychicky vyrovnaní a zdraví jedinci (bez kriminálních a sadistických sklonů, psychických či zdravotních obtíží).
- Mezi dozorce a vězně byli dobrovolníci rozděleni náhodně. Na experimentu se podílelo 9 vězňů a 9 dozorců (vždy 3 byli náhradníci).
- Zimbardo se sám zapojil do experimentu jako velitel věznice.

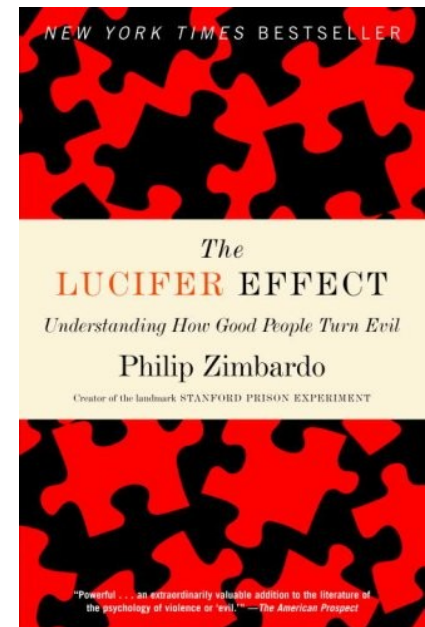
Stanfordský vězeňský experiment

Pravidla pro běh experimentální věznice byla převzata z věznice Palo Alto v Kalifornii. Některá z nich:

- Vězni se musí oslovovat čísly
- Kromě toho museli vězni samozřejmě nosit uniformy.

(Další: Vězeň musí být zticha v době odpočinku, po zhasnutí světel, v průběhu jídla a vždycky, když je mimo prostory vězení

- Vězni musí dozorce oslovovat 'Mr. Correctional Officer' („pane nápravný důstojníku“)

Stanfordský vězeňský experiment

Zimbardo dozorce proškolil: měli se snažit jakýmkoliv způsobem zcela ovládnout "vězně", bez použití fyzického násilí. Měli v nich vyvolat pocit strachu (do určitého stupně), měli v nich vyvolat pocit, že zcela závisejí na dozorcích.

- Vězni i dozorci byli placeni za účast v experimentu a věděli, že se jedná pouze o experiment. (\$15 za den – dnešní ekvivalent \$87 za den)

Stanfordský vězeňský experiment

- <https://www.youtube.com/watch?v=GePFFf5gRKo>

Stanfordský vězeňský experiment

- Experiment musel být ukončen již po šesti dnech (učinil tak Zimbardo sám po upozornění své přítelkyně, která přišla s vězni dělal rozhovory). Dozorci se uchylovali ke stále častějšímu a krutějšímu trestání vězňů (toaleta, jídlo, odebrání matrací, samotka apod.). Vězni vyvolali vzpouru (2. den se zabarikádovali), jeden z vězňů se brzy psychicky zhroutil.
- Způsob, jakým se v krátké době změnilo chování především dozorců, byl *ex post* zcela šokující jak pro ně, tak pro Zimbarda samotného.

Stanfordský vězeňský experiment

- Hlavní závěr, který Zimbardo učinil z tohoto experimentu, byl názor, že brutální zločiny například v době války nejsou dílem žádných psychopatů ani lidských zrůd, ale obyčejných lidí, vystavených nepřekonatelnému tlaku okolností. Přičítal tedy velký vliv situaci.

Děkuji za pozornost